

Baba Toprağı

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşlerim,

Hepimizin belki yüzlerce kere duyduğu, yaşadıkça daha nice kereler duyacağı bir gerçek vardır: Biz Âdem aleyhisselamın çocuklarıyız.

Allah Teâlâ, babamız Âdem aleyhisselamı çamurdan, bildiğimiz toprak ve çamurdan, yarattı. Ve Âdem aleyhisselam bu dünyanın toprağından yaratılmıştı ama bu dünyanın değildi; Allah onu cennette yaratmıştı. Cennette yaşadı, sonra da bildiğimiz olayların sonucunda, yanlışından dolayı dünyaya gönderildi. Âdem aleyhisselam yüzlerce senelik pişmanlığının ardından tekrar Rabbinin cennetine döndü.

Biz cennette yaşamış bir babanın çocuklarıyız. Baba toprağıımız cennettir. Zihinlerimizde canlanması maksadıyla, hâşâ benzetme olması için değil, denebilir ki Sivas'ın çorak arazisinden ve Rize'nin ormanlarından birkaç kuruş borç alarak İstanbul'a gidip işini kuran, sonraları baba toprağı diye emekliliğini yeniden memleketinde geçiren kimsenin arzusu var ya hani; hepi topu kışın kardan hareket edilemeyen, yazın suyu kuruyan toprakları olan ama baba toprağıında...

Dedemizin orada vefat ettiği, babamızın mezarını sakladığı gibi gerekçelerle çorak arazilere bile hasret besleyen insan için fani dünyanın fani toprağıına ve kuruyabilen derelerine olmaktan ziyade, samimi bir müminin 'baba toprağı' denince anladığı esas yer cennettir. Bütün sevdamız baba toprağıına dönme hasreti olmalıdır.

Babamız dünyaya gönderildiği zaman, "buraya yerleşelim artık" dememiş ve gözyaşları akıtarak Rabbine, tekrar onu cennete alması için yalvarmıştır. Çünkü ebedî bir yerden fani bir yere gönderildiğini biliyordu. Burası onun için bir zindan gibiydi. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem bu nedenledir ki "dünya mümin için zindandır" buyurur. İçimizdeki cennet hasretinin Türkçe yorumu budur.

Allah'ın cennetle ilgili haberlerini bu mantıkla anlayamazsak ortadaki sorun imanla alakalı demektir. Cennet bizim babamızdan dolayı bulunduğumuz dünyadan muhakkak gitmemiz gereken yerin adı olmalıdır, faniden ebedîye geçişimizin hasretidir. Ancak bundan daha başka bir şeye, mesela hayal dünyamızda hapsolan süslü püslü bir yerin adına, dönüşürse ortada Kur'an'ın sözünü ettiği cennete iman yok demektir.

Biri hakkında peşinen söylenen "ebedî istirahatgâhına gitti" cümlesi aslında böyle bir hayalin ürünlerinden sayılabilir. Zira kimse için ebedî çukura gitme ihtimali nedense zikredilmiyor.

Allah Teâlâ burada yaratılan ve hayat süren bizlere babamızın esas toprağıına dönmemizi emretmiştir. Kur'an-ı Kerim adeta bağıra bağıra cennete koşmamızı, cennet nimetlerini hak etmemizi buyurmaktadır. Yuvasına erişmek zorunda olan bir güvercin yavrusu gibiyiz; apartmanlar, koltuklar, kuru sevdalar ve mal hevesi de güvercinin ayağına bağlanmış ağır taşlar gibidir.

Asıl yurdumuzun cennet olduğunu ve bu dünyada bulunuşumuzun bir geçicilik içinde değerlendirilmesi gerektiğini bütün kuvvetiyle hissetmemiz lazım gelen eşsiz fırsatlardan biri sabah namazı olmalı, evlenirken bunun için evlendiğimizi veya ramazan-ı şerifte iftar ederken bu hissiyatın üzerimizde bulunduğunu bilmeliyiz. Cennet asla ama asla Türkiye'de ölen herkesin otomatik gidebildiği, merhum olduğu yerin adı değil; ancak sevdâ ve hasret ile baba toprağıına özlem duyarak yaşayanların gidebileceği yer olmalıdır. Çünkü cennet zaten budur.

Kur'an'ımızın onlarca ayetinde cennet tasvir edilir. Bir mümin olarak insanın kesinlikle taşıması gereken şuurlardan biri de cennete bakış, cennet bakışıdır. Bu bakış insana camiye yürürken, evlat büyütürken, sabırla sınındığı anlarda etki etmeli ve karşısına çıkmalıdır. Evlenirken hep karşısında tuttuğu bu hasret insanı evlilik macerası boyunca da bırakmamalıdır.

Eğer bu ümmetin çocukları arasında, Allah Kur'an'ında ve Peygamber aleyhisselam hadislerinde buyurdıkları hâlde, cennet hurileri eğlence konusu edilebiliyor, Müslüman kadınlar cennette erkeklere 'onca hurinin verilecek olmasının adaletsizliğini' dillendirebiliyor ya da ayetlerin cennet tasviri 'abartı' görülebiliyor veya espri konusu hâline getirilebiliyorsa 'lâilâhe illallâh Muhammedun Resûlullah' yeniden ele alınmalı demektir.

Peygamber aleyhisselam, bir sahabiye savaş meydanını göstererek, "cenneti şurada görüyorum" buyurduğu zaman o mübarek adam elinde ne varsa hemen bırakmış ve hiç beklemeden oraya koşmuş, ölüm meydanına koşmuş ve Allah Teâlâ bu kimseye mümin demişse Kur'an'daki cennet ayetlerine bir reklam filmi gibi bakan Müslümanlar bu sahabiyle hangi ortak zeminde buluşabilirler? Direkt imanımızı irdelememiz, yeniden iman etmemiz gerektiği... türünden mübalağalı çıkarımlara yeltenmiyoruz fakat ashab-ı kirama tarif edilen ve onların dinledikleri cennet nasıldır, onlara ne hissettiriyordur; biz ne anlıyor ve hissediyoruz? İşte bu farkı sorgulamaya çalışıyoruz.

İstanbul'da yaşayan, hayatının bütün aşamalarını burada geçiren biri Sivas'tan bir akrabasıyla telefonda görüşürken "orada havalar nasıl?" sorusunu bir başka istek ve merak ile soruyor. Nasılsa baba toprağıdır, gidemese bile orası için bir özellik hisseder. Bir mümine Allah'ın cennetindeki havadan bahseden bilgiler söylendiği zaman mümin kendini orada hissedemiyorsa eğer, bu anlayıştaki cennet, insanı sabah namazına kaldırma gücünde bir anlayıştan kaynaklanmıyor demektir. Aslımızın geldiği yer, baba toprağıımız, yine gitmeyi planladığımız cennet değildir o cennet.

Tazelememiz ve heyecan dozajını yükseltmemiz gereken şeylerden biri cennete imanımızdır. Bu Allah'a imanımızla direkt bağlantılıdır. Dünyanın bir sahilindeki yazlık kadar heyecan vermeyen cennet, imanımızın göstergelerinde düşüşün işaretidir ve bu da dindarlığımız adına ciddi bir afettir, cennetin ebedî olduğuna dair tereddüdümüzü gösterir. Böyle bir zihin, cenneti devre mülk gibi görüyor demektir –maazallah.

Cennete iman konusunda samimi düşünceleri olan, asla tereddüde mahal bırakmayan bir insan oraya gitme konusunda da çekinceler taşıyor ve dünyada sonsuza dek kalabileceği gibi sapık bir zihniyet sahibi de değilse üç günlük dünyayı taviz konusu etmez. Sürse sürse altmış beş yaşına kadar devam edecek bir memurluk için mümin kimliğinden, altmış beş milyar sene bile olmayan, sonsuz cennetleri bırakıp taviz vermez. Bir kuruşluksa bile ebedî cennete bedel olacak rüşvete müminin eli uzanabilir mi?

Hep cehennem korkusu öne çıkarılır; hâlbuki cennet sevdamız cehennem korkumuzdan daha güçlü olmalıdır. Yanıp kavrulma korkusundan çok cennette ebedî kalma sevdası taşımak lazımdır. İman ettiğimiz Allah'ın cemaliyle buluşacağımız yer cehennemde yanıp kavrulma korkusundan daha fazla ilgimizi çekmelidir. Kur'an bizi böyle bir siyasetle cennete davet eder.

Kur'an-ı Kerim'de Tevbe suresinin 72. ayetinde ne buyrulduğu üzerinden, müminlere vaat edilen cenneti seyredebiliriz. Allah Teâlâ, müminlerin oturup keyif çatacakları cennet köşklerini tarif ettikten, köşkların altından akan süt ve bal ırmaklarını haber verdikten sonra şöyle buyurmaktadır:

"Bir de bunlardan daha büyüğü Allah'ın rızasıdır."

Bu ayeti dinlerken mutluluktan gözyaşı akıtamayan, Arapçasını anlayamıyor olsa bile ayetin ifadesinden ruhu sesler kapamayan müminin imanı ile ashab-ı kiramın imanı aynı düzeyde değildir. Ayağında terlik bile olmayan adamlara "cennet şu dağın eteğindedir" dediği zaman hemen oraya

koşmuşlardı. Bir başkası sabahleyin gelip Resûlullah aleyhisselama, “sen akşam o cennet ayetlerini okudun, ben bu gece cennetlerdeydim” demişti. Hatta Peygamber aleyhisselam ona, “*ağzından çıkan kulağın duyuyor mu?*” diye sorduğunda, “duyuyor ya Resûlallah, sabaha kadar Rabbimi seyrettim” diye cevap vermişti.

Şimdi bu sevdanın yerini “şu vakıfta bulunmak” ya da “bu hocanın himayesinde olmak” almışsa iman değerlerimizde sarsılma var demektir. Cennet hasretimizin baba toprağı olduğu hâlde Kudüs sevdamızla bile yer değiştirmesi bir beladır. Umreye gitmek cennette buluşmaktan büyük heyecan oluşturuyorsa bu da bir beladır. Umre-Mekke cennetin yanında nedir ki; sadece cennete kesilmiş bir bilet olmaktan ibaret şeyi cennetten daha heyecanlı gördüğümüz yanırlıktır, başka şey değil.

Çocuklarımızın cennet sevdasıyla yetişmeleri ile iş-diploma-evlilik sevdasıyla yetişmeleri karşılaştırıldığında, gençlerin arzuları arasında cennet, cennette Resûlullah ile buluşmak ve Allah’ın cemalini görmek arzusunun ne seviyede durduğuna bakılarak hangi nesli yetiştirdiğimizi de anlayabiliriz; dindar mıdır, Yahudi midir, ateist midir... adının ne olduğu artık önemli olmaz.

Biz müminleri dopingle hareketlendirecek şey cennet sevdamızdır. Ashab-ı kiramı bu sevda hareketlendirmiştir. Yetiştirdiğimiz nesilde ve kurduğumuz yuvalarda cennetin ne oranda ağırlığı bulunduğunu ölçmemiz kolaydır. Üstelik Allah Teâlâ tek bir cennet vaat etmiyor, cennetler arası yarışta koşturuyor; Adn cennetler, Firdevs cennetleri, Peygamber aleyhisselamın gireceğı cennet var...

Hepsi baba toprağıımız olan bu cennetler arasından birine dönebilme heyecanımızı ne yaptığımızın ve kalitesini ne olarak koruduğumuzun ölçüsü elimizdedir. Şayet bir mümin, bin bir meşakkat içinde hayat yaşarken, aile sıkıntıları, ekonomik dertler ve nice zorluk içindeyken bile hanımıyla oturduğu zaman yine dertlerden bahis açılınca dünyanın tam da böyle bir yer olduğunu, hiçbir hüzn ve kederin bulunmadığı cennetlere varıncaya kadar sabretmek mecburiyetinde olduklarını konuşabilen mümin olur, bu tevekkülü gösterirse kazanır. Bu oluncaya kadar İslamlaşma sürecimiz henüz iyi seviyede değil demektir.

Bir karı-koca karşılıklı oturduklarında, “yahu kaç senedir evliyiz, şu yuvada bir gün dertsiz oturamadık, ya annen hasta ya kardeşim, ya aylığıyı alamadım ya çocuklarımızdan biri şöyleydi...” diye anlatmaya başlayıp çarşaf çarşaf dertleri sayarken, hanımı sözü alıp “bir gün de gelecek, karşılıklı oturacağız ve ‘dertten başımızı kaldıramadığımız dünyayı hatırlıyor musun’ diye konuşacağız” dediğı zaman, bunu demek, acılarımızı dindiren bir sakinleştirici hükmündedir. Evimizde muhabbet bu olmalıdır. İnsanın “filanca bana borç verecekmış” derken yaşadığı rahatlıktan ve “devlet sigortamızı ödeyecek, zararımızı karşılayacakmış” derken gelen ferahlıktan daha fazlasını, “çoğu gitti azı kaldı, merak etme, yarın cennette buluşabiliriz” derken yaşayan Müslüman standardına yükselmesi lazımdır.

Din budur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem böyle iman eden bir nesil yetiştirerek dünyadan ayrılmıştır. Böyle bir cennete gitmek hedefimizdir.

Hastalık yok, tasa yok, çocuklar nerede diye meraklanmak yok, kış-yaz derdi yok; gözlerin görmediğı, kulakların duymadığı ve hayal dünyamızın asla hayal edemeyeceğı bir yer olan cennete...

Ve bu Allah’ın sözüdür; hükümetlerin seçim yatırımı, şirketlerin promosyon ürünü değildir.

Buharî ve Müslim’de geçen bir hadis-i şerifi, Allah’ı ve Peygamberi’ni dinlemekten zevk alan bütün mümin kardeşlerime, bu her gün bir tarafına bombaların yağdığı ve binlerce Müslüman’ın kâfir kapılarında göçmen olarak yalvarıp durduğu çileli dünyada gam ve kedere boğulmuş kardeşlerime, neyle müjdelendiğimizi hatırlatmak üzere emanet ediyorum.

Peygamber aleyhisselatu vesselam bir gün akşam vaktinde, “*gökteki şu yıldızları görüyor musunuz?*” buyurmuş. Orada bulunan sahabiler, “görürüz ey Allah’ın Resûlü” deyince şöyle buyurmuş: “İşte

cennette oturduğunuz zaman birbirinizin balkonlarından böyle bakacaksınız.” Bunun üzerine bir sahabi bu muhteşem manzaranın yani yıldızlar gibi birbirini izleme talihinin Efendimiz aleyhisselam ve diğer peygamberlere mahsus bir durum olup olmadığını merak etmiş. Peygamber aleyhisselam şöyle devam etmiş: “Allah’ıma yemin olsun ki ‘benim Allah’ım var, peygamberim var’ diyen herkese Allah’ın sözü budur.”

“Faiz eğer Allah’ın haramları arasındaysa açlık çekerim, yine de faize-krediye yanaşmam” diyen her mümine Allah’ın vaadi budur. Yabancı olmadığı, baba toprağı olan o diyara gitmek bu dünyada Rabbine şükretmeyi bilen ve sabrı azık edinen, muttaki olup sabah namazına kalkan ve oruç tutan, iffetini korumayı esas edinen ve birbirini Allah için seven herkes için Allah’ın vaadidir. Bir mümin kardeşinin çilesine katlanmayı Allah’ın cennetine girmek karşılığında düşünen birinin ödülü budur. Bir çocuğı yetiştirebilmek için bin bir çileye seneler boyunca katlanan bütün analar, malı mülkü çalındığı ve hicrete zorlandığı hâlde dininden taviz vermeyenler, çölde yapayalnız kalmaya razı ama haramlarla iç içe yaşamaya tepkili olanlar Allah’ın cennetine adaydırlar.

Şeytanın en büyük yatırımı da bu cenneti peygamberlere mahsus bir yer zannettiren vesvesesidir.

Modern dünyanın göbeğinde tesettürüyle dolaşan Asiyeler cennetin adaylarıdır. Babasının ve kocasının serveti olan apartmanı almaya hazır olduğu hâlde insanların gözü önünde, havuzlarla bezeli olmasından ötürü daha ucuz yerde oturmaya razı olup kocasını ikna eden Müslüman kadınlar cennetin adaydır. Kerîm, Rahîm ve Gafûr olan Allah’ın vaadi bu kimselerdir.

Elbette cennet ucuz değil ama hayal mahsulü de değildir, baba toprağı bu, nasıl hayal olsun!

Basit gördüğümüz nice şey aslında koca birer cennet vizesidir ve gözümüzün önünde dururlar. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi dikkatlice dinlemek bu vizeyi alabilmek için yeterlidir. Bir hadis-i şerifinde şöyle buyurur:

“Haklı olduğu hâlde sadece müminler arasında kavga olmasın diye tartışmaktan vazgeçene cennetin ortasından bir köşk sözüm olsun.”

Bunu Müslümanlar’ı birbirine kırdırmaktan zevk alan bütün hocaların kulağına okumalıdır. İslamiyet’i kavgalıların dini hâline getirmekten onur duyan, ne kadar Müslüman’ı cehennemlik gösterirse o kadar zevk alacağı gibi bir görüntü sergileyen, gençlerin Allah’a ve Peygamberi’ne bağlanmaktan çok kendi vakfına-ekolüne bağlanmasını isteyenler Resûlullah aleyhisselamın bu hadisini dinlemeli, düşünmelidirler: *“Böyle bir sözün kefilî benim.”*

Yeter ki Müslümanlar arasında bir kırgınlık daha olmasın. Bir de düşününüz ki kendisinden ders alan gençleri başka bir gruptan olanlar kapar diye cuma namazı için bile belli camilere göndermeyen hocaları...

Biz ancak ve ancak cennet hasretiyle yaşanabilecek, katlanılabilecek bir dünyada yaşıyoruz. Ucunda cennet olmasa bir dakika bile dertlerine katlanılmaz bir yerdir burası. Ne var ki cennete başka türlü gidilemediğinden buranın kahrını mecburen çekeceğiz. Yoksa bu dünyada anne-baba kahrı dahi çekilir dert değildir. Fakat cennet uğruna kuyularda bile mahpus kalmaya değer.

Çocuğumuzu hafız yaptık, kızımızı tesettüre büründürdük, akşamları Kur’an okuyoruz... bunlar mübarek işlerdir ama bir gün de evimizde mesela cennet testi yapalım. Hasretlerimizi, sevdalarımızı sıraladığımız, bunlar arasında nelerin yer aldığı kimliğimizi belirlediği bir test küçümsenecek iş değildir. Diplomanın, forsun, debdebenin ve zebzebenin ayyuka çıktığı, camilerde bile ekonominin ahvali konuşulan bir dünyada döviz kurlarının haram ve sevap literatüründen daha yoğun olduğu dünyada elbette insanların neyin rüyasını görüp hasretini çekecekleri de az çok bellidir.

“Benim Allah’ım ve Peygamber’im var” deyip sonra da bunun hakkını vermek için hayatını çekidüzene alan, namaz kılmanın ötesine geçip namazın hakkını verme iradesi taşıyan kimseler cennete girecektir. Önüne haram teklifi geldiğinde onu sol ayağıyla tepmek bu şuurun bir gereğidir. Düşününde de günlük hayatında da standartlarını bu frekanstan ayırmayan biri olmak da öyle. Bu şuur evimizde olması gereken Müslümanlık kalitesinin gereğidir. Bütün akrabaları ve dostları tatil için kırk takla atar, devletteki görevinden yalan raporla kıvırıp erken tatile çıkar durumdayken gidilecek yerde haram riski bulunduğunu öğrenince evinde oturmayı tercih eden mümin kadınların rakibi, vallahi’l-azim komşu kadınlar değil, Allah Teâlâ’nın kitabında tanıttığı huriler olabilir ancak.

Bu mantığı yakalayabilen kadına ne mutlu!

Evine yerleşmiş, evini Allah ile buluşup şeriatını yaşadığı merkez hâline getirmiş, gelip giden komşuları “aşırı gidiyorsun” derken yolundan taviz vermeyen ve Rabbine niyaz edip zindan bile olsa evinden razı olup cennetten bir oda isteyen kadın... dünyada yaşayan ama cennet hurisi kadın işte budur.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem çok defa duymuş olmamız muhtemel bir hadis-i şerifini bir kere daha ama bu sefer kan tahlili yapar gibi bir idrak ile okuyalım:

“Kıyamet günü herkes mahşer yerinde büyük bir endişeyle bekleyecektir.” Binlerce senelik bekleyiş, ne olup biteceği belli değil... bir de ses duyuluyor ki şöyle söylüyor: *“Bu kalabalığın içinde, sırf benim rızam için birbiriyle kardeş olanlar, siz neredesiniz?”*

O grup bu mezhep, şu meşrep o sınıf... kümelerinin hepsini aşarak sırf kelime-i tevhidi söylediği için kardeşiyle iman çatısı altında buluşan ve onu üzdüğü hâlde Allah’ın hatırı vardır diye üzüldüğü konudan bile vazgeçenler Allah tarafından böyle çağrılacak, mahşer sıkıntısından böyle çekip çıkarılacaklar. Onlar birbirini aynı anadan doğmuş kardeşler gibi özler, birbirine ikram eder ve sanki servet miktarı borçları varmış gibi saygı gösterirler.

Allah’ın hatırı için kardeş olmak o zaman işe yarayacaktır. Ama aynı tarikattan oldukları, aynı memleketten geldikleri, aynı hocanın talebeliğine diz kırdıkları, aynı dergiye abonelikleri ya da parti mensubiyetleri için değil Allah’ın hatırı için kardeş olmak.

Birbiriyle sırf Allah’ın hatırı için kardeş olmak bize uyuyor mu? Dostlarımızın arasında böyle kimseler var mı? Bu muhasebeyi yürütmek her aklı başında mümin için bir zorunluluktur.

Elinden gelecek hizmete yaşlı anne-babası muhtaç olan ve sırf Allah emretti diye babasının ayaklarında paspas olan birinin Allah’ın ve Peygamberi’nin sözünden şüphesi olmadığına göre bu hadisin muhatabı olmakla sevinmesi hakkıdır. Hiçbir ana-baba yalnızca ana-baba değildir; cennetin ta kendisidir. O kadar cennetin ta kendisidir ki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, onunla cihat ederek şehit olma fırsatı yakalamak isteyen bir sahabisine, *“anan-baban yaşıyor mu?”* diye sormuş, sağ olduklarını öğrenince de cennetin onlara hizmet etmekle bulunabileceğini haber vermişti. Savaş meydanında ölmeden cennete girebilmenin yolunu öğretmişti.

Zamanımızda yaşayan ve ‘lâilâhe illallâh Muhammedun Resûlullah’ diyen, feminizmi şeriatına uymadığı için reddeden, kıyafetinde birilerinin nasıl beğeneceğiyle değil şeriatına göre seçim yapan, milyon kadın arkadaşı dedikodu etse bile kulağını-gözünü kapayarak Rabbinin rızasından taviz vermeyen, Aişe radiyallahu anhayı anasından daha anası bilen, Hadice adını telaffuz ederken bile gözleri yaşaran, doğurduğu çocukların çilesinden ötürü genç yaşında saç ağaran, kocasının çekilmez de olsa kahrına tahammül eden ve cennetin güzellikleriyle Rabbinin rızası için bunu yapan Müslüman kadınlar için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem müjdesini dinlesinler:

“Kadın beş vakit namazını kılar, ramazan orucunu tutar, namusunu korur, kocasıyla iyi geçinirse ona ‘cennetin dilediğin kapısından gir’ denecektir.”

Cennete girmek değil, dilediği kapısından girmek ayrıcalığından söz ediliyor. Böyle bir ayrıcalığı haber veren cümlelerin değerini ancak mümin insan anlayabilir. İmanından şüphesi olan da acaba ne demek istenmiştir diye irdeler durur... bu tür ayrıntılar kafasında takıntı bulunanların işidir.

Buharî ve Müslim'den başka bir hadis-i şerifi kendi kulaklarıma ve bütün müminlerin kulaklarına emanet ediyor, gereğini yapabilmeyi temenni ediyorum. Bu hadis siyasetten ekonomiye, çeşit çeşit hastalıktan hastalığı aratmayan türlü türlü derde kadar sıkıntıları tükenmeyen her müminin kulağına küpe olacak niteliktedir.

Rabbimizin her şeyi gördüğüne ve hiçbir şeyin ondan gizlenemeyeceğine, kullarına asla zulmetmediğine ama müthiş imtihanlarla onları sınavacağına iman eden bütün müminler için:

Ashab-ı kiramın ileri gelen isimlerinden İbni Abbas'ın talebesi olmuş (tâbiînden) Atâ ibni ebi Rebah şöyle anlatıyor: "İbni Abbas bir gün bana, 'sana cennetlik bir kadın göstereyim mi?' deyip birini gösterdi ve o kadının şöyle bir hadisesini anlattı:

"Bu kadın bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem huzuruna geldi ve kendisinin sara (epilepsi) hastalığı olduğunu söyledi. 'Düştüğüm yerde vücudum açılıyor, fena hâlde oluyorum. Dua etsen de iyileşsem olmaz mı?' dedi. Resûlullah aleyhisselam ona şöyle buyurdu: '*İstersen sana dua edeyim, Allah bu derdini kaldırsın; istersen de sabret, cennete gir.*' Kadın hiç düşünmeden, 'hayır, sabrediyorum' dedi."

Allah o kadından ve bu hadiseyi bize anlatan İbni Abbas'tan razı olsun.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.